

COME SI GIOCA

Materiali:

Un testo “ Cappuccetto rosso” con immagini in quadricromia e tradotto in 16 lingue;
8 carte per giocare.

Vorremmo esemplificare il gioco: E' possibile giocare in un gruppo di 8 bambini o di 8 coppie, tanti quante sono le carte, più un bambino con il ruolo di conduttore – moderatore; eventualmente si possono aggiungere altri ruoli: per esempio un temporalizzatore (chi controlla il tempo dei dialoghi), un dizionario parlante (chi aiuta a trovare le parole giuste), ecc.

Dopo la lettura del testo, ognuno nella sua lingua, il gioco si può eseguire ogni volta diverso, con un input nuovo che può partire dall'insegnante.

Ad esempio: “La mamma di Cappuccetto è molto arrabbiata con lei. Sentiamo cosa le dice”, “Il lupo vedendo quella bella bambina, nascosto fra i cespugli, sta facendo un bel sogno e pensa...”, “la nonna è spaventata e si lamenta con il cacciatore... Che poteva essere un po' più lesto” Le carte possono essere distribuite in modo casuale o possono essere scelte dai bambini.

Nel gioco di ruolo ogni bambino “diventa” la sua carta e interpretandola, prende parola. Può rispondere o interrogare uno dei personaggi rappresentati e simulati, avviando dialoghi fatti di battute, gesti, espressioni....

E' possibile usare anche le parole in lingua madre, per poi tradurle o farle ripetere agli altri come in uno scioglilingua.

Si può inventare una frase in lingua che dà la parola ad ognuno o viceversa la toglie.
Si può costruire un forum dei “pro” e dei “contro”.

Le abilità di ognuno possono essere sperimentate e successivamente riprese in forma sistematica durante le attività curricolari.

LE CARTE DA GIOCO

Scufița Roșie

A fost odată ca niciodată, că dacă n-ar fi fost nu s-ar fi povestit. A fost odată o fetiță zglobie și drăgălașă, pe care o iubea oricine de cum o vedea. Dar mai dragă decât oricui îi era ea bunicii, care nu știa ce daruri să-i mai facă. Odată, bunica îi dăruie o scufiță de catifea roșie, și pentru că-i ședea tare bine fetei și nici nu mai voia să poarte altceva pe cap, o numiră de atunci Scufița Roșie.

- Scufița Roșie, - zise într-o zi maică-sa, - ia pune tu bucata asta de cozonac și sticla asta cu vin într-un coșuleț și du-le bunicii, că e bolnavă și slăbită și bunătațile astea or s-o ajute să-și mai vină în puteri. Dar fii atentă și nu alerga ca nu cumva să spargi sticla asta cu vin. Și nu te abate din drum, că drumu-i lung și caută să mergi frumos, iar când vei ajunge la bunica nu uita să-i spui "bună dimineața" ...

Scufița Roșie luă deci coșul cu mâncare pentru bunica și se îndreptă spre casa bunicii. Bunica locuia în pădure, la vreo jumătate de ceas departare de sat și mergând ea prin pădure întâlnește un lup:

- Bună ziua, Scufița Roșie – zise lupul
- Bună ziua, lupule – răspunse Scufița Roșie.
- Dar unde mergi, Scufița Roșie?
- Mă duc la bunica.
- Și ce duci acolo, în coș ?
- Cozonac și vin. Mama a făcut ieri cozonac și-i duc nițeluș și bunicii care-i tare bolnavă, ca să-și mai vină în puteri.
- Și unde locuiește bunica ta, Scufița Roșie?
- Colo, în pădure; cum ajungi sub cei trei stejari ai și dat de casa ei, iar ceva mai la vale e alunișul, pe care doar îl știi, răspunse Scufița Roșie.

Lupul, scărpinându-se după urechi, zise cu glas mios:

- Scufița Roșie, ia te uită ce flori frumoase în jurul tău! Și tu nici nu le iei în seamă măcar ... Și mie mi se pare că n-auzi nici cântecul suav al păsărelelor. Ești așa de serioasă că-mi pare că nici nu știi ce încântător este să te plimbi prin pădure. Este atâta veselie în pădure și florile aici sunt minunate, de ce nu culegi un buchețel de flori pentru bunica ta?

Scufița Roșie ridică privirea și când văzu cum jucau razele soarelui printre crengile copacilor și florile minunate ce creșteau pretutindeni, își spuse: " Este încă devreme, încât nu mi-e frică c-am să întârzii, o să culeg un buchețel de flori bunicii, căci în mod sigur îi vor face plăcere."

Peisajul era absolut încântător și Scufița Roșie nu-și dădu seama cât de repede trecu timpul tot culegând o floare ici colo și urmărind fluturași.

În schimb lupul, alergând din răspuțeri pe o scurtătură numai de el știută, ajunse îndată la casa bunicii și bătu la ușă.

- *Cine-i acolo? întrebă bunica.*
- *Eu sunt, Scufița Roșie – răspunse lupul – și-ți aduc cozonac și o sticlă de vin. Dar deschide ușa, bunicuță!*
- *Apasă pe clanță și intră! răspunse bunica – sunt prea slăbită și bolnavă și nu mă pot da jos din pat.*

Lupul apăsă pe clanță, deschise ușa, se repezi glonț spre patul bunicii și fără o vorbă o înghiți. Se îmbracă repede în hainele bunicii, își puse pe cap scufia, trase perdelele și se culcă în pat în locul bunicii.

Când Scufița Roșie ajunse la casa bunicii, se miră văzând ușa casei bunicii deschisă; era atât de neobișnuit încât atunci când intră în odaie o cuprinse neliniștea.

- *Bună dimineața ! zise Scufița Roșie*
- Dar nu primi nici un răspuns. Fetița se apropie de pat, bunicuța avea scufia trasă pe ochi și o privea într-un mod foarte ciudat.*
- *Vai, bunicuță! dar de ce ai ochii așa de mari?*
- *Ca să te pot vedea mai bine.*
- *Vai bunicuțo, dar de ce ai urechile atât de mari?*
- *Ca să te pot auzi mai bine.*
- *Vai bunicuțo, dar de ce ai mâinile așa de mari ?*
- *Ca să te pot mângâia mai bine.*
- *Vai, bunicuțo, dar de ce ai gura așa de mare ?*
- *Ca să te înghit mai bine.*

N-apucă să sfârșească ultimul cuvânt, că și sări jos din pat și o înghiți pe biata Scufița Roșie; înghiți cozonacul, sticla cu vin până și florile culese pentru bunica le înghiți ... După ce-și potoli foamea, se puse din nou în pat și începu să sforăie atât de tare încât se cutremurau ferestrele de atâta zgomot.

Dar tocmai în acel moment, trecu pe-acolo un vânător, care, minunându-se de faptul că bunica putea să sforăie atât de tare, intră în casă și văzu pe lup tolănit pe pat și sforăind de mama focului. Luă un cuțit, desfăcu burta lupului în jumătate și reuși să scoată afară pe Scufița Rosie, cozonacul, vinul, florile și în sfârșit pe bunicuța care de-abia mai respira.

- *Vai, ce întuneric era în burta lupului, - zise Scufița Roșie – și doamne cât de frică mi-a fost!*

De atunci cred că Scufița Roșie a învățat lecția și nu știu dacă i-a mai venit vreodată cheful să n-o asculte pe mama. Voi ce credeți?

NUMELE PERSONAJELOR	PERSONAJELE SE APĂRĂ	PERSONAJELE ACUZĂ
Scufița roșie	<p>Aveam chef de joacă și tocmai când mă jucam mai frumos numai ce aud pe mama strigându-mă și zicându-mi că trebuie să merg la bunica; eu nu prea vroiam, ș-apoi eu nu fusesem niciodată singură la bunica și nu-mi imaginam că drumul prin pădure ar putea fi periculos, pentru mine plimbarea până la bunica era doar un joc ...</p>	<p>Dacă mama mi-ar fi vorbit despre lupul cel rău și despre faptul că nu este un personaj de încredere,... eu n-aș fi crezut minciunile lui și nu mi s-ar fi întâmplat nimic rău, dar așa ... eu chiar n-am știut că lupul poate minți în halul ăsta ...</p>
Mama Scufiței roșii	<p>În ziua aceea aveam o grămadă de lucruri de făcut , aveam casa toată în dezordine și pe deasupra mai aveam și puțină febră, nu știam cum să mă mai descurc, altfel nu aș fi lăsat-o niciodată pe Scufița roșie să meargă singură până la bunica ...</p>	<p>Dacă fiica mea m-ar fi ascultat mai atent când îi vorbeam și nu s-ar fi jucat în continuu cu păpușa, în timp ce eu îi explicam ce trebuie să facă, nu i s-ar fi întâmplat nimic, dar așa ... ce vină am eu că ea nu este niciodată atentă când eu îi vorbesc ?...</p>
Bunica scufiței roșii	<p>Eram așa de slăbită și de bolnavă, încânt nu mă mai ridicam din pat de câteva zile, ușa o țin întotdeauna închisă dar în aceea zi, slăbită cum eram, mi-am zis c-ar fi mai bine s-o deschid, ca să nu fiu obligată să cobor din pat când bate cineva la ușă... eram așa de slăbită și de bolnavă încât vocea lupului mi s-a părut a fi vocea scufiței roșii, nepoțica mea ...</p>	<p>Dacă nu m-ar fi lăsat singură atâtea zile, deși știau că sunt bătrână și bolnavă, eu nu aș fi încurcat vocea lupului cu cea a scufiței roșii, dar după atâtea zile, așa slăbită cum eram, nu mai eram în stare să recunosc vocea scufiței ...</p>

<p>Lupul</p>	<p>Era o zi nemaipomenită, soarele strălucea printre ramurile copacilor, un adevărat spectacol, dar din păcate în pădure, nimeni nu părea să-și fi dat seama de natura minunată din acea zi. Mă simțeam singur, aveam chef să mă distrez puțin, când numai ce văd minunăția asta de fetiță ce se plimba zâmbitoare prin pădure. Vă jur eu vroiam doar să mă distrez puțin, eram așa de plictisit, eu nu aveam intenția s-o mănânc nici pe fetiță nici pe bunicuță, dar ziua aceea minunată nu-mi umplea deloc stomacul gol, și-mi cam cârâiau mațele de foame ... și-apoi bunica era bolnavă i-am făcut un serviciu mâncând-o ...</p>	<p>Nu-i vina mea că fetițele se plimbă singure prin pădure și nici nu-i vina mea dacă bunicuțele deschid ușa la oricine ... apoi mama putea foarte simplu s-o însoțească pe fiica ei nu s-o lase singură hoinărind prin pădure ... iar bunicuța putea să-și țină ușa închisă, de ce-a deschis-o?</p>
--------------	---	--

A cura di Simona Ciobanu